

findes der — under den samme Debat — udtalt de Ord, at Afgørelsen af, om en Mand er berettiget til Statsunderstøttelse under Arbejdsløshed, i Virkeligheden under den Ordning, som vedkommende Taler ønskede, var overladt den Arbejdsgiver, der sidder i Kontoret. Det er en saa horribel Opfattelse af, hvorledes et saadant Spørgsmaal bør afgøres, at jeg tager det ærede Medlem fra Slagelses bestemte Ord til Indtægt for en Anmodning om at søge den her citerede Anskuelse udryddet indenfor Arbejdsgiverforeningen.

Jeg har yderligere kun et Par enkelte Ord at sige til det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), det kan for øvrigt være, at Adressen er en Smule videre. Det ærede Medlem fra Vinderup udtalte sin Glæde over, at jeg ganske havde givet ham Ret i, at denne Forsikrings sag burde holdes udenfor Vældigheden. Jeg vilde have sat Pris paa, om det ærede Medlem havde tilføjet, hvorfor jeg vilde holde den udenfor Vældigheden, nemlig fordi jeg vil have den opfattet som et Udtryk for Samfundspligten. Men det ærede Medlem gik derefter over til — det samme har et andet æret Medlem tidligere gjort — at sammenstille Vældighed og Understøttelse, og denne Sammenstilling vil jeg gerne paa det bestemtteste protestere imod. Det, som er den radikal-socialt Opfattelses Grundsynspunkt, er dette, at den sociale Forsorg skal føres over fra Vældigheden til Samfundspligten, men om det sker i Form af Understøttelse eller i en anden Form, det er aldeles ikke Spørgsmaalet eller i hvert Fald et sekundært Spørgsmaal. Naar f. Eks. det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) forleden udtalte, at han ønskede Alderdomsunderstøttelsesloven revideret, fordi der øjensynlig var adskilligt i den, der ikke mere var tidsvarende, saa mente han — derom er jeg ganske overtydet, skønt jeg ikke har spurgt ham derom —, at en saadan Revision skulde føre til faste Takster for Understøttelsen, men ikke, at man skulde bort fra Understøttelsessynspunktet. Der er Love indenfor den sociale Forsorg, som naturligt og ene naturligt er Understøttelseslove, der er andre Love indenfor den sociale Forsorg, som naturligt er Forsikringslove. De to Ting vil jeg anmode det ærede Medlem fra Vinderup og andre ærede Medlemmer om ikke at forveksle. Det er Spørgsmaalene om Samfundspligt og Vældighed, der staar overfor hinanden. Hvilken Form Samfundspligten antager, er derimod et mindre væsentligt Spørgsmaal, som i alle Tilfælde

maa afgøres efter de enkelte Sagers Beskaffenhed.

Den Sag, vi her behandler, er altsaa bygget op paa Forsikringsprincippet og under det Synspunkt, at det er de bedre stillede indenfor de forsikrede, der i høj Grad hjælper med til at forsikre de ringere stillede. Det er dette Synspunkt, som bør opretholdes, det er denne Institution, som saa vidt muligt bør sikres. Det er til dennes Sikring, det radikale Parti har tilsagt sin Medvirken, og jeg maa indrømme, at den foregaaede Forhandling har givet os godt Haab om, at der kan naas et Resultat, som ikke bringer Institutionen i Fare.

Holger Neergaard: Jeg er af ganske samme Mening som det ærede Medlem (Ivar Berendsen), der nu talte, med Hensyn til Forsikringsspørgsmaalet og Pligten for Staten til at bidrage til denne Forsikring, og derfor er jeg ogsaa kommet til netop samme Resultat som han med Hensyn til den meget omtalte økonomiske Begrænsning: det er i Virkeligheden de mere velstillede, der betaler til de mindre velstillede gennem Forsikringen, derfor bør man ogsaa skære alle over een Kam. Jeg kan ikke se, at der er Grund til at sætte nogen anden Grænse end den, jeg omtalte i Gaar, hvorefter det afgørende bliver, om man er Lønarbejder eller ej. Jeg skal ikke komme videre ind herpaa, da jeg ganske kan slutte mig til de Udtalelser, der i denne Retning fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), og kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) og det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), der ønskede hele denne Opgave varetaget af Kommunerne.

Arbejdsløsheden er et Onde, som har sin Rod i Samfundsforholdene; derfor tilkommer det ogsaa Totaliteten, Staten, og ikke de enkelte snævrere Samfund indenfor denne at raade Bod derpaa. Man bør handle ud fra dette Hovedsynspunkt og ikke lade det være afgørende, om der tilfældigvis bor mange i en enkelt Kreds af Landet og færre i en anden, saaledes at de Kredse, hvor mange lider under Ulykken, kommer til at bære langt den største Del af Byrden. Jeg finder ikke, at dette er en rigtig Tanke, og maa derfor modarbejde den. Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) sammenlignede Arbejdsløsheden med Uvejre, der gaar henover Husmandens Jord, eller Fritfluens Ødelæggelser af Afgrøden. Den Sammenligning halter, thi det er dog